

[Unmack.]

ærede Socialminister burde have ventet med Fremsættelsen og have nøjedes med at søge Bevilling til det Statstilskud, som efter Lovforslaget skal ydes de arbejdsløse i ekstraordinært Tilskud.

Naa, det er nu alt sammen for sent, og vi maa saa tage Sagen, som den ligger. Mit Partis store Interesse for Arbejdsløshedsforsikringen efter Princippet Hjælp til Selvhjælp faar os til at tiltræde Lovforslaget. Jeg erkender gerne, at den foreslaaede Ændring af § 13 i Lov af 14. April 1937 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. med senere Ændringer, der gaar ud paa at forandre den Skala, hvorefter Tilskudsprocenten til de forskellige Kasser beregnes, gør Bestemmelsen mere tilfredsstillende, end den er nu. Om den bliver helt ideel, skal jeg lade være usagt, men det blev i hvert Fald sagt fra anden Side, at nu havde man truffet det rigtige. Der er efter min Mening en Mulighed for, at det kunde gøres endnu bedre, men det skal jeg ikke komme ind paa. Saaledes som Bestemmelsen er foreslaaet affattet, vil den forhindre store Udsving ved en forholdsvis ringe Overskridelse af Indtægtsgrænsen. Det er sikkert rigtigt, men der er i øvrigt mange andre Steder, hvor noget lignende gør sig gældende, f. Eks. i Skattelovene.

Da Pristalsreguleringen i Afsnit d fra flere Sider befrygtes at kunne faa en ubehagelig Virkning og den i alt Fald ikke er helt overskuelig, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Socialminister ved anden. Behandling at tidsbegrænse det paagældende Lovforslag eller indsætte en Paragraf, der tilsigter en Revision, f. Eks. pr. Oktober Maaned 1940. Den højtærede Socialminister vilde derved give et Eksempel paa det gode Samarbejde, der saa ofte kaldes paa fra Regeringens Side, og paa det Samfundssind, som der ligeledes saa ofte kaldes paa — der slaas jo i det hele taget til Lyd for, at vi skulde kunne arbejde lidt bedre sammen alle sammen. Det vilde ikke være noget saa forfærdelig stort Offer fra den højtærede Socialministers Side, for hvis Regeringen og Regeringspartierne, som har Magten herinde, til Efteraaret ikke mener, der er noget at ændre, saa staar det i deres Magt at beholde Loven, som den er, men de vilde ved at gaa med til den foreslaaede Ændring vise os andre en vis Imødekommenhed og give os Lejlighed til at behandle et i Tide fremsat Revisionsforslag ordentligt i dette Ting og for Resten ogsaa i det andet Ting.

Lovforslaget om Pristalsregulering pr. 1. December 1939 af Dagpengenes Maksimumsbeløb i de statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser og om ekstraordinært Statstilskud til vanskeligt stillede Kasser er et klart tidsbegrænset Lovforslag, idet Loven kun skal gælde for Tiden fra 1. December til 31. Marts 1940 og Tilskuddet kun skal ydes til Kasser, der inden for denne Tid eller Dele af denne Tid udbetaler forhøjede Dagpengeunderstøttelser.

Jeg skal ikke komme ind paa nærmere at drøfte Lovforslagene, de er i tilstrækkelig Grad gennemgaaet af den højtærede Minister, ligesom det ærede 4de tingvalgte Medlem (A. Johansen) har givet en Redegørelse for dem. Der er kun nogle Ting, som vi gerne vilde have haft Besked om, bl. a. angaaende de økonomiske Virkninger af Lovforslaget.

Jeg gaar ud fra, at Flertalsudtalelsen i det andet høje Tings Udvalgsbetænkning om Kassernes Midler skal forstaas derhen, at Kasserne nu vil følge Arbejdsdirektørens Henstilling, der gaar ud paa, at saa stor en Del som muligt af Kassernes Formuer anbringes i Obligationer eller lignende, maaske efter Reglerne for umyndiges Midler, og at de Beløb, der nødvendigt maa være likvide, fordeles jævnt i solide Banker og Sparekasser. Det er jo saaledes, at Kasserne trods Arbejdsdirektørens aarlige Henstilling ikke har fulgt ham i dette, men nu mener jeg at kunne gaa ud fra, at Kasserne vil følge denne Henstilling.

Der blev ogsaa i det andet høje Ting, vist fra mit Partis Side, talt noget om, at man ønskede, at Kommunerne skulde slippe for disse Udgifter. Hvad det første Lovforslag angaar, kan det vist ikke ske, da det drejer sig om en Ændring af en gammel Lov, men mon man ikke for den midlertidige Lovs Vedkommende kunde komme bort fra Kommunetilskuddet og lade Staten betale det hele? Det er dog kun en Henstilling, jeg ønsker ikke af den Grund at forhale Sagen.

Saa vil jeg gerne sige noget, som ogsaa er blevet sagt i det andet høje Ting, selv om jeg ikke ved, om det bliver hørt ude omkring, for det er jo ikke altid, at det, der siges i Landstinget, bliver saa stærkt refereret. Jeg vil gerne henstille, at Principalerne ude omkring tænker paa de Funktionærer, som ikke er Medlemmer af Handels- og Kontormedhjælperforbundet, for dette Forbunds Medlemmer falder jo ogsaa ind under Lovene. Det er en kendt Sag, at største Delen af Handels- og Kontormedhjælperne ikke er Medlemmer af dette For-